

26, יום רביעי

דוֹקָא הַבְּקָר נִתְּנָה לִי הַזְדַּמְנוֹת טוֹבָה לְהַפִּיר אֶת גְּרוֹנָה מְקָרוֹב. בְּבוֹאֵי לְבֵית-הַסֵּפֶר — וְאֲנִי אַחֲרָתִי קָמְעָה, כִּי מוֹרְתִי מִן הַמַּחְלָקָה הָרֵאשׁוֹנָה עִכְבַּתְנִי בְּדֶרֶךְ וְשָׂאֵלָה אוֹתִי, אֵימָתִי תוֹכַל לְבַקְרָנִי בַּבַּיִת — עֲדִין הַמּוֹרָה לֹא הָיָה וְהִנֵּה הַחֲלוֹ שְׁלֹשֶׁה-אַרְבָּעָה נְעָרִים לְהִצִּיק לְקְרוֹסֵי הַמַּסְכָּן, הוּא אֲשֶׁר שָׁעַר אֲדַמוֹנֵי לוֹ וַיְדוּ מִשְׁתַּקֶּת וְאֲשֶׁר אִמּוֹ מוֹכֶרֶת יִרְקוֹת בְּעִיר. הֵם הִכּוּהוּ בְּסַרְגְּלִים, זָרְקוּ בְּפָנָיו קְלָפוֹת-עֵרְמוֹנִים, אָף כְּנוּהוּ בְּשֵׁם „מוֹמִם“, „מַפְלָץ“, וּבְחֻקוֹתָם אוֹתוֹ עָשׂוּ אֶת זְרוּעָם כְּזְרוּעוֹ הַנִּתּוֹנָה בְּעֵנִיבָה. וְהוּא, הַמַּסְכָּן, עָמַד בְּקִצָּה הַסֵּפֶסֶל לְלֹא מִגֵּן, חוֹר וּמַחֲרִישׁ וְאִינוֹ עוֹנָה לָהֶם דָּבָר, כִּי אִם מִסְתַּכֵּל בְּתַחֲנוּנִים בְּמַעֲנִיו, פַּעַם בְּזָה וּפַעַם בְּזָה, כְּמִבְקֵשׁ שְׁיִנְיָחוּ לוֹ. אוֹלָם כְּשָׂאֵלָה הוֹסִיפוּ לְהַתְקַלֵּס בּוֹ הַלוֹךְ וְהַתְקַלֵּס, הַתְחִיל רוֹעֵד בְּכָל גּוּפוֹ וּפָנָיו אֲדַמוּ מִכַּעַס. וּפְתָאם קָפֵץ כְּנִגְדּוֹ פְּרִנְטִי, אוֹתוֹ נֶעַר מִחֻצָּף זְעוּם-הַפָּנִים, קָפֵץ עַל הַסֵּפֶסֶל וּבַעֲשׂוֹתוֹ עֲצָמוֹ כְּנוֹשֵׂא שְׁנֵי סֵלִים בְּיָדָיו הֵחֵל לְחַקוֹת אֶת אִמּוֹ שֶׁל קְרוֹסֵי, מוֹכֶרֶת הַיִּרְקוֹת, כִּי צָד הִיא בָּאָה וּמַחֲפָה לְבָנָה בְּשַׁעַר בֵּית-הַסֵּפֶר, אָף עַל פִּי שְׁעֵכֶשׁוּ אֵין הִיא בָּאָה עוֹד, כִּי חוֹלָה הִיא. לְמַרְאֵה הַזֶּה פָּרְצוּ רַבִּים מְקָרֵב הַנְּעָרִים בְּצַחוֹק רָם. אִזּוֹ אֲבָד קְרוֹסֵי אֶת עֲשָׂתוֹנוֹתָיו, תָּפַשׁ אֶת קִסְת־הַדִּיוֹ וְהִטִּילָהּ בְּכַח רַב יָשָׁר בְּפָנָיו שֶׁל פְּרִנְטִי. אָף פְּרִנְטִי הִטָּה אֶת רֵאשׁוֹ הַצְּדָה בְּעוֹד מוֹעֵד וְהִקְסֵת פָּגְעָה בַּחַזֵּה הַמּוֹרָה, שָׁנְכַנְס אוֹתוֹ רָגַע לְחֻדְרָה.

כָּלֶם בְּרַחוּ לְמִקְוֹמוֹתֵיהֶם וַיָּשְׁבוּ דְמוּמִים מִפַּחַד וְאִימָה.

נִגַּשׁ הַמּוֹרָה אֶל הַשְּׁלִחָן וְשָׂאֵל בְּקוֹל זַעֲפִי:

— מִי עָשָׂה זֹאת?

אָף אֵין עוֹנָה.

הָרִים הַמּוֹרָה קוֹלוֹ וְקָרָא בְּמִשְׁנֵה-זַעֲפִי:

— מִי?

נִכְמְרוּ רַחֲמֵי גְרוֹנָה עַל קְרוֹסֵי הַמַּסְכָּן, קָם מֵהָר מִמְקוֹמוֹ וְקָרָא בְּעוֹז:

— אֲנִי!

נָתַן בּוֹ הַמּוֹרָה עֵין בּוֹחֶנֶת, הִשִּׁיט מִבְּטוֹ עַל פָּנָיו הַתְּלַמִּידִים הַגְּדוֹהָמִים וּבְקוֹל

מְרַגֵּעַ אָמַר:

— לֹא, לֹא אַתָּה עָשִׂיתָ זֹאת — וְאַחֲרַי רָגַע הוֹסִיף — הָאֵשׁם לֹא יִשָּׂא בְּעַנְשׁ.

יְקוּם.

אִזּוֹ קָם קְרוֹסֵי מִמְקוֹמוֹ וּבְקוֹל בְּכִי אָמַר:

— הכוּנִי, לָעָגוּ לִי, לֹא יִדְעֵתִי אֶת נַפְשִׁי עוֹד וְזָרְקֵתִי...

— שָׁב ! — קְרָא הַמּוֹרָה. — יָקוּמוּ אֵלֶּה שֶׁהִתְגָּרוּ בּוֹ וְהִבִּיאוּהוּ לְיַדֵי כַּעַס.

קָמוּ הָאֲרָבָעָה וְהִשְׁפִּילוּ רֹאשָׁם.

— הִנֵּה הִלְבַּנְתֶּם פְּנֵי חֵבֵר — אָמַר הַמּוֹרָה, — שְׁלֹא עָשָׂה לָכֶם כָּל רַע. הִתְקַלְסְתֶּם

בַּנֶּעַר הָאֲמֻלָּל, הִכִּיתֶם בְּעַל־מוֹם חֲסֵר־מַגֵּן. מַעֲשֵׂה שִׁפְלִי, מַעֲשֵׂה גִבְלָה עֲשִׂיתֶם, מַעֲשֵׂה

שָׂאִין לוֹ כַּפָּרָה. שְׁפָלִים שָׁכַמוּתְכֶם !

וּבְאָמְרוֹ זֹאת נִגַּשׂ אֶל הַסַּפְסָפִים, שָׁם יָדוֹ תַּחַת סַנְטְרוֹ שֶׁל גְּרוֹנָה, שָׁעָמַד בְּרֹאשׁ

מִשְׁפָּל, וּבִהְרִימוֹ קַמְעָה אֶת פָּנָיו, הִסְתַּכַּל בְּעֵינָיו וְאָמַר לוֹ :

— נִפֵּשׁ אֲצִילָה לָךְ !

גְּרוֹנָה שָׁתַק רָגַע וְאַחַר לָחַשׁ דְּבַר־מָה עַל אֶזְנוֹ הַמּוֹרָה וְהִלָּה פָּנָה אֶל אֲרָבַעַת

הָעֵבְרָיִים וְקָרָא לְפָתַע :

— סִלְחֵתִי לָכֶם !